

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 7

Глава 6: Кампания в Полша

Истината е толкова крехка, че се нуждае от бодигард от лъжи, който да я защитава."

Уинстън С. Чърчил

След като войната срещу Полша е почти спечелена, "Хитлер се изправя в Райхстага, за да се похвали с триумфа си над един беззащитен народ". Така Уолтър Кронкайт, говорител на традиционните историци и антинацистки пропагандисти, представя поляците през 1939 г. Оттогава неговото изображение се е превърнало в историческа догма, в която Полша все още е представяна като миролюбива страна, твърде плаха и малка, за да се защити от издевателствата на Хитлер. Но както беше споменато в предишната глава,

поляците възмушават британските и френските съюзници с упорития си отказ да водят мирни преговори. А те в никакъв случай не са били "беззащитен народ". Тъй като съвременна Полша е създадена след Първата световна война, маршал Йозеф Пилсудски прокарва мащабни програми за въоръжаване, които съответстват на агресивната му външна политика. Той е известен като войнствен бунтар в цяла Източна Европа и участва в сблъсъци с всички свои съседи, включително с германците от Силезия, които всъщност са "беззащитен народ" в началото на 20-те години на XX век, когато той окупира земите им в грубо нарушение на международното право. Дори съюзниците, съставители на Версайския договор, порицават поляците за страхливата им виктимизация на обезоръжени германци.

Едновременно с това Пилсудски организира пълномасщабно нападение срещу СССР. Въпреки че тя се проваля, той предотвратява контранастъплението на Съветския съюз в Полша. В деня, в който националсоциализмът е избран на власт в Германия, Пилсудски, без да е провокиран, изпраща таен емисар в Париж, където е предложено съвместно нахлуване в Райха. Зле подготвените французи се ужасяват и отказват да разгледат престъпното му предложение за водене на необявена война на една твърде слаба нация, която не е заплашвала никого, още по-малко войнствените поляци. Пилсудски беше женен за еврейка, което обясняваше личната му неприязън към германците като цяло и националсоциализма в частност.

Както беше споменато в предишната глава, през януари 1934 г. полското правителство подписва договор за приятелство с Райха. По същото време Пилсудски изпраща посланика си Милщайн в Литва с цел да привлече ръководството на тази балтийска държава в съвместен военен съюз срещу Германия. Милщайн, зет на международната банкерска къща Ротшилд в Париж, е приет хладно от литовците, чиято стара столица Вилнюс е завзета и все още се държи от двуличния маршал.

След смъртта му от рак или отрова през 1935 г. полското оръжейно производство продължава с пълна сила, но някои варшавски чиновници започват да осъзнават самоубийствената глупост да се противопоставят едновременно на Сталин и Хитлер и се стремят към *сближаване* с Нова Германия. Бавно двете държави се сближават, докато сиренната песен на Булит за лесно завладяване не залъгва поляците към гибел. През август 1939 г. народната агитация срещу Хитлер вътре в Полша достига трескава фаза, което води до необуздани действия на тълпата, насочени срещу 1,5 милиона германци в страната. Колко от тях са били изведени от домовете си и пребити

или убити с камъни от разярената тълпа, никога не е било установено с точност, въпреки че по оценки на Международния червен кръст броят им надхвърля 3000 мъже, жени и деца за двадесетгодишен период, започнал през 1919 г. Около 500 германски граждани са убити от разярените поляци само през 1939 г. Швейцарските архиви, документиращи полските зверства срещу германското малцинство, въпреки че са достъпни за публична проверка повече от 60 години, са пренебрегван фактор в полско-германските отношения преди Втората световна война.

Докато британските военни стратегии се съвещават в Лондон с полските си пешки, водещият полски вестник *"Куриер Полски"* публикува плакати с искания: "Германия трябва да бъде унищожена!" (*Гьобелс*, стр. 304). Истеричните условия в края на лятото на 1939 г. са описани от германския капитан на подводница Вернер Хартман. "В продължение на седмици в Полша имаше размирици - спомня си той. "Вестниците и кабаретата се подиграваха на германския народ. Германски граждани бяха без основание обвинявани и арестувани. Етнически германци бяха линчувани. Генерал Айрънсайд (началник на британския имперски генерален щаб) инспектира полската армия. Мегаломански настроени военни с балони говореха за битката при Темпелхоф (т.е. Берлин) и за "границата" на Елба. Данциг беше систематично отрязан, а Гдинген --- шизофренично образувание от полузавършени бетонни блокове и дървени огради покрай морето --- трябваше да се превърне в голямото пристанище на Източна Европа. Всеки ден заглавията на вестниците съобщаваха за нови и по-тревожни прояви на този ескалиращ шовинизъм. Веднъж те твърдяха, че полският флот ще ни подготви Саламин в Балтийско море и вълните ще се обагрят в червено от нашата кръв чак до белите тебеширени скали на Рюген" (33).

Въпреки това Хитлер няма намерение да играе в ръцете на враговете си, като започне война, чийто изход никой не може да предположи. Разочаровани от желязното му самообладание, властите във Варшава безумно заповядват на полските специални части да нападнат малкия германски граничен град Глейвиц, който те действително окупират на 31 август 1939 г. Общо поляците предприемат около 35 атаки по източните граници на Третия райх - нападения, които никога не се споменават от придворните историци, стремящи се да представят Хитлер като единствения агресор. Дори и сега той се стреми към прекратяване на сраженията чрез преговори. Както са принудени да признаят авторите на антинацистката *"Илюстрирана енциклопедия на Маршал Кавендиш за Втората световна война"*. "Германското нахлуване в Полша започва, след като полският посланик в Берлин отказва да приеме предложенията на Хитлер за мирно решение на

проблема с Данциг и Коридора" (22). След като страната му е нападната, на фюрера не му остава друга възможност, освен да нареди контрамерки. Съответно на сутринта на 1 септември поляците получиха това, което желяеха, когато блицкригът се стовари върху тях като Божи гняв.

Точно тогава Дуче демонстрира решимостта си за мир, като поиска на 5 септември в Париж да се проведе конференция на петте сили, на която "да се разгледат клаузите на Версайския договор, които са в основата на проблемите". Хитлер се съгласява и заявява на британците и французите, че ще спре нападението си и ще се изтегли от Полша, само ако му бъде позволено да запази германския град Данциг - германски. На това неминуемо разумно искане западните демокрации предпочетоха войната с всичките ѝ взаимно катастрофални последици.

Полша се въоръжаваше от двадесет години. А един поглед към нейната армия е достатъчен, за да покаже, че поляците едва ли са били "беззащитни". Те мобилизираха милионна армия в тридесет модерно оборудвани пехотни дивизии, подкрепени от "Национална отбрана" от 100 000 резервисти. *Енциклопедията "Кавендиш"* описва полската армия като "една от най-големите в света"(22). Полската пехота е подкрепена от бронирана бригада с не по-малко от 300 танка, което поставя в заблуда съюзническия мит за оперната кавалерия на Полша като единствено средство за отбрана. Поляците наистина разполагат с конни полкове (общо 37), но това прави и всяка друга модерна нация в света - включително Германия и САЩ; кавалерийските части все още са неразделна част от съвременната война.

Непознато за повечето студенти, изучаващи Втората световна война, е, че поляците разполагат с модерен флот от пет подводници, четири разрушителя, шест миночистача и един миночистач. Макар че тези сили изглеждат оскъдни в сравнение с тези на други флоти, те са подходящи за границите на Балтийско море и със сигурност са по-съвременни от тромавия им противник, остарелия "*Шлезвиг-Холщайн*," който произвежда първите германски изстрели през Втората световна война. Военноморските сили на Варшава продължават да се сражават дълго след падането на столицата през октомври 1939 г. Половин година по-късно, например на 8 април 1940 г., германският транспортен кораб "*Рио де Жанейро*" е потопен в Балтийско море от полската подводница "*Орел*."

Поляците разполагат с въздушен флот от близо хиляда самолета. Усъвършенстваният среден бомбардировач P.37 "Elk" летял с 40 мили в час по-бързо от най-добрия германски среден бомбардировач Heinkel He 111H-16, въпреки че и двата самолета носели равностоен полезен товар от по 5600 кг бомби. Едномоторният бомбардировач PZL P.23 е най-многобройният тип

самолет на въоръжение в полските военновъздушни сили в началото на войната - 114 екземпляра, които служат в подразделенията от първа линия, а още 11 са получени като замени. Способен да оперира от импровизирани летища, здравият "*Караи*", или "Карп", носи 1330-килограмов бомбен товар със скорост 186 m.p.h. и е въоръжен на гръбначни и коремни стрелкови позиции, което го прави по-добре защитен от германските аналози - двумоторния Messerschmitt-110 или пикиращия бомбардировач *Stuka*.

Премиерният изстребител на полските военновъздушни сили обаче е пъргавият PZL P.11 - високопланински моноплан, произвеждан от варшавските *Panstwowe Zaklady Lotnicze*, Националните авиационни заводи. Въпреки че е по-бавен от повечето си противници от Луфтвафе, P.11 е бърз и много маневрен. В ръцете на опитен летец (а много полски летци са били отлични авиатори) P.11 е бил страшен противник. В повечето истории на Втората световна война не се споменава, че първата въздушна победа в полската кампания е постигната от един пилот на P.11 над два средни бомбардировача Dornier. А 285-те самолета на Луфтвафе, загубени по време на кратката кампания, свидетелстват за бойните способности на полските военновъздушни сили.

Въпреки че Messerschmitt Me 109E превъзхожда полския самолет (както и всички останали изстребител в света по това време), P.11 е равностоен и дори превъзхожда моделите за преследване, използвани от съвременните военновъздушни сили по света. P.11 е толкова добър, ако не и по-добър от руските двуплощници "Поликарпов", италианските CR-42, Gloster *Gladiator* на RAF, японските Mitsubishi A5M (американско кодово име *Claude*) или американските Brewster *Buffalo* - *всички те са* фронтови бойни самолети през 1939 г. Далеч от това да са "до голяма степен остарели", полските самолети са били стандартни или по-добри за времето си, а понякога, както в случая с *Elk*, са били най-съвременни машини.

Основните разкази за Втората световна война неизменно представят противниците, победени от националсоциалистите, като слаби или беззащитни, за да поддържат пропагандния образ на последователите на Хитлер като хулигани, които никога не могат да спечелят честна битка. Намеренията им са очевидни и извънисторически. Десетките хиляди загинали, безследно изчезнали и ранени от Вермахта за по-малко от един месец сражения са доказателство, че германците не просто са се разхождали през Полша, за да постигнат лесна победа. Да се омаловажава полската съпротива като "безполезна" или "жалка" означава да се унижават сухопътните войски, моряците и летците, които са се сражавали толкова умело и смело за страната си, предадени от западните съюзници и

собствените си лидери. Както самият Адолф Хитлер публично признава в Данциг след кампанията: "В този момент трябва да отдадем дължимото на полските войници. Поляците са се сражавали храбро на много места. Техните сержанти и офицери направиха всичко по силите си. На офицерите им липсваше интелигентност. Върховното им командване беше абсолютен провал. Организацията им беше просто полска".

Няма по-добър пример за истинността на тази оценка от защитата на Вестерплате от поляците пред пристанището на Данциг. От 1924 г. насам те тайно изграждат полуострова като основно военно транзитно съоръжение противно на обещаните уверения на варшавските политици с преговарящите от Лигата на нациите, които се опитват да умиротворят потенциалното огнище на напрежение между Германия и Полша. Според полския историк Мачей Йонаш: "Трябва да се отбележи, че местоположението на позициите в подземията (на въоръжената цитадела) е трябвало да бъде скрито, тъй като съществуването им е било забранено от условията на споразумението, което регламентира съществуването на съоръжението. Те се пазеха в тайна дори от младшия кадрови състав на охраната, която се сменяше на всеки шест месеца. Само офицерите и старшите сержанти знаеха за подземните бойни позиции ... " (66). Тази завеса на строга секретност прикриваше подсилена с бетон, модерна, въоръжена инсталация от многобройни картечни постове, минохвъргачки и артилерия, обслужвана от рота елитни войници. Съществуването на такова тайно, дори незаконно укрепление *петнадесет години* преди избухването на Втората световна война разкрива полската подготовка за конфликт с Германия и то много преди Хитлер, който все още е обвиняван за провокирането на военни действия с Полша, да встъпи в дължност.

На 1 септември, без да знаят за степента на защита, германците започват фронтална атака към Вестерплате и са застреляни, преди да се доближат до скритата крепост, а бронираната им атака е разбита от 75-милиметровото полско оръдие на поляците. На помощ се притичва старият военен кораб от отминалата епоха на дреднаутите - "*Шлезвиг-Холщайн*," реколта 1909 г. Йонаш пише, че полската полева артилерия "е била забелязана от наблюдателите на бойния кораб и срещу нея веднага е бил насочен силен огън. Първият флотски снаряд попадна в ствола на дървото, под което се намираше 75-мм, а следващите два се приближиха достатъчно, за да извадят оръдието напълно от строя. (По-късно оръдието е ремонтирано и използвано от германците, като окончателно приключва кариерата си в Сталинградския джоб)" (68, 69).

Старият коняръ се справи, като нанесе все по-голям брой директни удари по

инсталацията. "Този брутален обстрел, по време на който бойният кораб обстрелваше съоръжението с огромните си оръдия от разстояние само 400 метра, продължи до 21:00 часа. Той накара поляците да евакуират Стронг-пойнт Пром, чийто персонал се изтегли, за да помогне за обслужването на караулното помещение номер едно. Прапорщик Гричман свидетелства за интензивността на огъня, когато дава заповедта за изтегляне: "Преживял съм две войни, но никога не съм виждал подобно нещо!"

Полският Вестерплате устоява в продължение на една седмица срещу германците, които могат да бъдат рицари към решителен противник. "След капитулацията - съобщава Йонаш (71), - на полските офицери беше позволено да запазят сабите си в знак на уважение, което отбраната беше спечелила сред противниците си". Поляците претърпяват 15 жертви, докато 200 до 300 от техните противници са мъртви.

Срещу 30 полски дивизии, една бронирана бригада и 842 оперативни самолета Германия разполага със 106 дивизии, шест бронирани дивизии и 3000 военни самолета. Сравнението обаче е подвеждащо, тъй като повече от половината от тези сили на Вермахта е трябвало да бъдат готови в един момент да се включат в очакваните атаки на Великобритания и Франция на запад. Въпреки че германците имат числено и технологично превъзходство над поляците, тяхното предимство не е толкова ясно изразено, колкото изглежда на хартия.

Полските лидери никога не са си правили илюзии, че могат да спечелят сами срещу Хитлер. Стратегията им за забавяне на германското настъпление, докато западните съюзници им се притекат на помощ, разбира се, се основаваше изцяло на британски и френски обещания. Генерал Тадеуш Кутцеба, директор на Полската военна академия, известен по време на Кампанията като командир на контранастъплението по река Бруза, знаеше, че "ще се наложи да се чака помощ от Франция. Полша ще трябва да разчита на собствените си сили в продължение на шест до осем седмици, дори ако французите реагират бързо". Но фюрерът нямаше намерение да им предостави толкова много време. Френският главнокомандващ, генерал Гамелин, заяви: "Познавам отлично полската армия. Нейните войски са отлични, а командирите им не могат да бъдат похвалени. Поляците ще удържат и ние няма да губим време да им се притечем на помощ. Поляците ще удържат поне шест месеца, а ние ще им се притечем на помощ през Румъния."

Но това мислене се корени в остарелите стратегии от Първата световна война. Командирите на съюзниците предполагаха, че им трябва поне три седмици, за да подготвят силите си, като по това време германците вече бяха

приключили войната в Полша. Шокирани от бързото настъпление на Вермахта, французите се опитват да проведат операции срещу отбраната на Западна Германия между реките Рейн и Мозел. Но изпълнена с безотговорността на комисията и ендемичната корупция на демокрациите навсякъде, Франция се нуждае от седмица, за да организира атаката си.

По това време тя е стартирана преждевременно и не е достатъчно добре подготвена. Тъй като германците навлизат в Полша много по-бързо и по-дълбоко, отколкото съюзническите командири са предполагали, че е възможно, генерал Гастон Претелат, ръководител на офанзивата, е подложен на силен политически натиск да атакува Западна Германия веднага, готова или не. Той набързо събира 31 дивизии, включително 14 първостепенни части, от френската 2-ра група армии. Въпреки тази внушителна сила под негово командване Претелат се придвижва напред с плахост срещу превъзхождащата го по численост германска 1-ва армия от едва 17 дивизии. За свой ужас французите откриват, че линията "Зигфрид", защитаваща германската граница, е твърде далеч зад фронта, което принуждава артилерията им да се постави под вражески огън, преди да успеят да се включат в отбраната. Освен това линията "Зигфрид" се оказва непреодолима за 155-милиметрови снаряди. Дори след като французите вдигат 220- и 280-милиметровите си оръдия - най-големите боеприпаси на Земята - защитата на линията Зигфрид от подсилен бетон остава непокътната, въпреки че артилерията на Претелат е бърза и много точна. Линията "Зигфрид" издържа, давайки ново значение на термина "немска стомана".

Междувременно 4-та армия на генерал Едуар Рекен, с левия си фланг на река Саар, завзема 7,5 мили от германската територия. В същото време 3-та армия на генерал Конде завзема салиент в гората Варндт. От тези позиции Претелат се подготвя за директна атака на линията "Зигфрид", която трябва да бъде открита на 17 септември. Но дотогава Варшава е обсадена, а полските армии са разгромени. По-нататъшните операции изглеждат безсмислени, затова са отменени. По ирония на съдбата предвидената дата на офанзивата на Претелат е същият ден, в който руските войски навлизат в Източна Полша - събитие, което се предполага, че е било координирано с Франция, за да притисне Германия между тях. Но французите поне се опитаха да изпълнят своята част от сделката, макар и с половин уста. Британците, от които поляците бяха получили всякакви твърди уверения за военна помощ, така и не си мръднаха пръста да им помогнат. Англичаните нямаха нито средства, нито намерение да спасяват Полша, заради която сега се канеха да водят война срещу Германия, независимо от претекста.

Това, което наистина разгромява поляците и едновременно с това спира

настъплението на западните съюзници, е тясното сътрудничество между бързо напредващата моторизирана броня и Луфтвафе. Тази новаторска координация зависеше от местните въздушни командири, които работеха в синхрон с офицерите на земята. Тази уникална, изключително ефективна комбинация между службите беше непозната в класово осъзнатата структура на военните кръгове, които не бяха националсоциалистически. Тя е резултат от духа на класово сътрудничество, с който Адолф Хитлер е вдъхновил своя народ. Щуките "Юнкер Ю 87" служеха като летяща артилерия, пробивайки дупки в противниковите позиции, през които панзерите се изсипваха в огромни количества.

Това безпрецедентно тактическо използване на самолети и танкове е замислено от шефа на Луфтвафе Райхсмаршал Херман Гьоринг като най-доброто средство за унищожаване на Полша, преди французите да имат време да организират сериозна заплаха срещу слабата отбрана в Западна Германия. В съответствие с това германските въздушни дивизии пробиват огромни пролуки в полските укрепления по границата. През тях на 1 септември сутринта нахлува авангардът на Група армии "Юг". Бомбардировачите "Юнкер", "Хайнкел" и "Дорниер" продължават да прекъсват жизнените линии на противниковите сили на земята, особено всички пътища и железопътни линии, по които полските подкрепления и доставки достигат до фронта. Те изолираха бойно поле след бойно поле, като по този начин осакатяваха комуникациите и транспорта и предотвратяваха масирани контраатаки срещу танковете.

Жизненоважна цел на този първи *блицкриг*, или "светкавична война", е незабавното унищожаване на опасните полски военновъздушни сили на земята. Но Луфтвафе улавя и унищожава само 30 вражески самолета, които все още са паркирани близо до и в хангарите си. Поляците мъдро бяха разпределили бойните си самолети из цялата страна на многобройни летища. Вследствие на това техните военновъздушни сили трябваше да бъдат унищожени във въздушен бой. Така и стана. През първите две седмици на кампанията самолетите Р-23 са участвали в обширни действия, атакувайки германски моторизирани и танкови колони. Но пилотите на Месершмит унищожиха пикиращите бомбардировачи, преди повечето от тях да успеят да приближат целите си. Изгънатите части "*Караш*" претърпяха повече от 85% загуби, оставяйки само 17 "Карпа" да се промъкнат през границата в Румъния, където бяха безславно конфискувани.

Но поляците се сражаваха със смела решителност. На 7 септември полските военновъздушни сили постигат най-голямата си единична въздушна победа, като свалят 15 германски самолета в един бой. Варшава

разполага с модерна система за ранно предупреждение, която изненадва летците на Луфтвафе. Всеки път, когато пристигали в полската столица, рояци изстребители P.11 вече ги очаквали. Според майора от полските военновъздушни сили Ф. Калиновски "през лятото на 1939 г. около Варшава е създадена мрежа от наблюдателни пунктове за ранно предупреждение за приближаващи вражески самолети, които трябвало да предават информация по радиото и телефона в оперативната зала на бригадата за преследване, откъдето се давали всички заповеди за борба".

Докато пилотите на Луфтвафе се борят за контрол над небето, те се разсейват от основната си цел: да подкрепят своите другари по оръжие на земята. В резултат на това от 15 до 18 септември полските 11-а и 38-а дивизия от "Групата Соснковски" разбиват три опита за обкръжаване, предприети от германската 14-а армия. Марширувайки цяла нощ и сражавайки се през деня, поляците разбиват всички усилия на Вермахта да им попречи да преминат стратегическата река Сан. В процеса на работа те пленяват 20 артилерийски установки и 180 превозни средства на германците. По-рано танковете на 4-та танкова дивизия са отблъснати при неуспешната им изненадваща атака към Варшава. Докато 35-ти танков и 12-ти стрелкови полкове напредват през предградията на столицата, те са подложени на интензивен артилерийски огън, насочен всъщност от самия град. Претърпявайки тежки загуби, те са принудени да се оттеглят. Но недалеч зад тях нахлува могъщата 10-а армия. Тя стига до река Висла при Гора Калвария, където напълно унищожава елитната армия на Лотц.

Притеснен от бързото унищожаване на премиерната си бойна сила, маршал Ридз-Смигли, главнокомандващ на Полша, нарежда общо, забавящо се отстъпление на изток. Мощните армии Поморзе и Познан, включващи четири пехотни дивизии и две кавалерийски бригади - цяла армейска група - водят това бойно отстъпление към Варшава. Те заемат позиции край Кутно, близо до река Бзура, на около 65 мили западно от столицата, под командването на генерал Кутжеба. На 10 септември, докато се опитват да преминат реката, поляците се сблъскват с числено по-слабата германска 10-а армия, която се е втурнала от Лодз, за да им попречи да преминат.

Възползвайки се от инициативата да започнат собствена контраофанзива, поляците преминават в атака с яростна решителност, завземат мостови възли край Лович и изтласкват назад германската 30-а пехотна дивизия. Десета армия е отрязана от доставките си и целият фланг на Група армии "Юг" на Вермахта внезапно е застрашен. Предстоеше ужасно разстройство и застрашаване на цялата кампания, когато на помощ долетя Луфтвафе. Изпълнявайки по осем и повече мисии на ден, щурмовите самолети "Хеншел

123" и пикиращите бомбардировачи "Стука" разбиват на пух и прах държаните от противника мостови предмостия, парализирайки полските отбранителни позиции около Дзялошин и Ченстохова. Двумоторните Messerschmitt Me-110 обстрелват големи концентрации от най-добрите войски на генерал Кутцеба, които са допълнително унищожени от равномерните полети, предприети от средните бомбардировачи Dornier и Heinkel. Поляците и конете им полудяха от паника сред продължителния поток от падащи бомби и снаряди.

Сега германската 8-а армия може да се свърже с обсадената 10-а, а по-нататъшните въздушни удари позволяват на нейните моторизирани и танкови дивизии да се насочат на север, като атакуват обединените армии на Поморзе и Познан. Подобно на болезнено ранени змии, те се нахвърлят върху германците в района на Лович и Сокачев, където се водят невероятно жестоки ръкопашни боеве напред-назад, докато поляците постепенно са обградени и отрязани при Кутно. Седмичата на интензивни боеве, в които се включват всички дивизии, завършва на 10 септември с капитулацията на 170 000 полски войници.

Веднага след успеха си бомбардировачите на Луфтвафе се нахвърлят върху полската 7-ма дивизия, която все още се държи при Ченстохова. Цял ден непрестанни бомбардировки от Луфтфлот 4 принуждават цялата дивизия да се предаде *масово*, като това е първият случай, в който военновъздушни сили принуждават сухопътни части от такъв мащаб да сложат оръжие. Само пет дни по-късно пилотите на Луфтфлот 4 повтарят историческата си победа, когато принуждават да се предадат още по-голям брой вражески войски южно от Радом, където поляците са обградени от железен пръстен от танкове.

Битката при Бзура е приключила, но не и надеждите на Райц-Шмигли да направи възможни френските атаки срещу Западна Германия, като задържи напредването на Вермахта. Всъщност хората на генерал Претелат вече са започнали атаката си към линията "Зигфрид". Френската намеса наистина започва да оказва влияние върху полската кампания, тъй като Гьоринг внезапно изтегля още 400 средни бомбардировача към Западния фронт, точно когато въздушните операции над Варшава са на път да започнат срещу решителните ѝ защитници, които играят за време. Тромавите транспортни самолети, достоплепните Юнкерс Ю-52, са вкарани в спешна употреба като бомбардировачи - роля, за която те са напълно неподходящи. Само тридесет "леля Юс" бяха натъпкани с щайги с двукилограмови фосфорни запалителни бомби. Те бяха буквално изнесени през вратите на товарния отсек от двама войници, прикрепени към всеки "Юнкерс"!

За да приключи полската кампания възможно най-бързо, Хитлер за първи път се намесва в бойните действия. До този момент той е давал на генералите си свободна ръка при воденето на войната. Но те не действаха достатъчно бързо. Фюрерът искаше да срази Полша за три седмици - достатъчно време, за да подготви отбраната си срещу очакваното нападение на Съюзниците от запад, което всъщност вече беше започнало. За да събере останалата част от полските сили на изток от Висла, той нарежда на 14-та армия да се насочи на североизток от Лвов. Нейният XIX танков корпус залага капан и кампанията почти приключва. Сега Варшава е напълно обкръжена. След като всички полски въоръжени сили са унищожени или разгромени, защитата на столицата е безсмислена. Германците заповядаха на защитниците ѝ да се предадат мирно, като по този начин избегнаха ненужното кръвопролитие. Поляците обаче все още вярват в спасението си от западните съюзници и отказват. В отговор Гьоринг съсредоточава 1776 бомбардировки само за 48 часа, като принуждава Варшава да капитулира на 27 септември. Защитниците ѝ не са оскърбени, а са удостоени с военни почести от генерал Бласковиц, командващ германската 8-ма армия - жест, който прекрасно отразява неговото и на Вермахта чувство за рицарство и човечност - качества, които по-късно се оказва, че липсват най-вече на съюзниците.

Кампанията е кратка, но жестока, с 10 572 загинали германци, 3400 изчезнали (смятани за мъртви) и 30 322 ранени. Повече от 694 000 поляци са взети в плен. Преди капитулацията във Варшава Ридз-Смигли, Бек и всички останали, чието високомерие и алчност са довели до нея, оставят полския народ наред мизерията, като бягат в Румъния. Именно оттук се предполагаше, че обещаните от генерал Гамелин френски войски щяха да спасят Полша навреме. Но единственото, което полските заговорници намират в Румъния, е интерниране. Други поляци избягаха в Англия - същата тази нация, която беше предала страната им, за да продължат безмозъчната, саморазрушителна борба срещу Хитлер. Оказа се, че тези безподобни глупаци доживяха деня, в който съветският съюзник на техните двулични британски другари беше разкрит за екзекуцията на около 15 000 поляци в клането в Катинската гора през април 1943 г.

Когато просъюзнически настроеният ръководител на полското правителство в изгнание генерал Владислав Сикорски настоява за разследване на зверството, британските тайни служби го убиват три месеца по-късно при фалшифицирана самолетна катастрофа в Гибралтар, тъй като се страхуват, че той ще отчужди Сталин в момент, когато Великобритания се нуждае от съветско участие. Като оставят настрана масовите убийства на

полските си съюзници, които преди това са им спечелили толкова много пропагандна стойност, Чърчил и Рузвелт напълно се отърват от тях на прословутата Техеранска конференция, когато предават цяла Полша на съветските демони.

За разлика от него Хитлер е искал да запази независима полска държава, но е бил възпрепятстван от Сталин, който е поискал разделянето на Полша като цена за невоюване (*Cavendish*, 37). Със сигурност Съветският съюз не е имал право на никакви специални съображения, тъй като само минимално е спазил своята част от Пакта за ненападение, нахлувайки в Полша, *след като* кампанията вече е била решена на 17 септември. Те се страхуваха от поляците, които почти бяха свалили комунистическата си империя преди по-малко от двадесет години, когато армиите на маршал Пилсудски бяха нахлули в СССР. Оттук и страхливото им отмъщение към този победен народ.

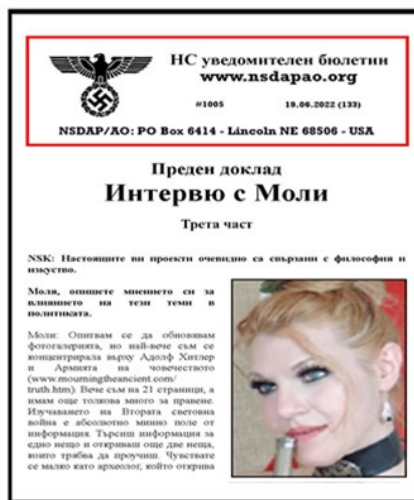
Полското предателство сякаш се подхранваше от само себе си. През август 1944 г., по настояване на съветско радио, което обещава масирана руска подкрепа, поляците вдигат въоръжено въстание срещу германските окупационни власти. В отговор **Вафен-СС** превръща полската столица в димящи руини в атаки, които са много по-опустошителни от въздушната офанзива на Луфтвафе през 1939 г. Докато поляците водят поредната безсмислена и обречена на провал битка с германците, те виждат в източните покрайнини на Варшава войски на Червената армия, които са готови да им помогнат. Но Сталин заповядва на силите си да се оттеглят и да оставят поляците "да се задушават в собствените си сокове". Когато британците поискали разрешение поне да пуснат по въздух доставки във Варшава, той отказал. Скоро след това въстанието е разгромено с тежки човешки жертви. За пореден път поляците се оставиха да бъдат измамани от прозрачните обещания на чужденци, които смятаха страната им за нищо повече от пионка на чужди цели.

Всичко това и още повече поляците изтърпяват заради отказа си да разгледат рационалното искане на Адолф Хитлер: връщането на един град, който не им принадлежи. Колко незначителен, дори дребен изглежда този спорен въпрос в сравнение с огромната панорама от разрушения, смърт и страдания, които последваха за Полша и останалия свят!

Без съмнение никоя друга държава на Земята не би могла да победи милионните въоръжени сили на Полша за по-малко от месец. Плановите на съюзниците да забавят германското настъпление, като по този начин дадат достатъчно време на Франция да атакува на запад, са били разумни според стратегическите стандарти на деня. Никой, дори собствените генерали на

Хитлер, не вярваше, че поляците могат да бъдат победени за по-малко от три седмици. В този смисъл Хитлер има най-голяма заслуга за победата, най-вече благодарение на настояването си за въздушна подкрепа и огромното обкръжаване на вражеските сили на изток от Висла, където поляците губят всички надежди за продължителна съпротива.

Кампанията е истински триумф на националсоциалистическия гений и смелост над малоумните заговорници, които се опитват да смажат най-голямата надежда на бялата раса. Но тя беше и катастрофална за един ценен народ, предаден от алчни политици и чужденци с извънполски цели. Още по-лошо, взаимното избиване на арийците в Полша през 1939 г. е трагедия за Западната цивилизация, където започва нейната Велика братоубийствена война и истинският упадък на Запада.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

